

Sygn. akt I C 1425/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Lisowiec

Protokolant: sekretarz sądowy Paweł Derdzikowski

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2017 r. w Toruniu

sprawy z powództwa Banku (...) Spółka Akcyjna we W.

przeciwko M. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. W. na rzecz Banku (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 87.499,61 zł (osiemdziesiąt siedem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt jeden groszy) wraz:

a. z odsetkami umownymi za opóźnienie od kwoty 81.332,19 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 4 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty, ale nie więcej niż dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym,

b. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 6.161,47 zł od dnia 14 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty,

2. oddala powództwo w pozostałej części,

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.882,00 zł (dziewięć tysięcy osiemset osiemdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IC 1425/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 kwietnia 2014r. złożonym w trybie elektronicznego postępowania upominawczego powód Bank (...) SA we W. domagał się zasądzenia od pozwanego M. W. kwoty 87.499,61 zł wraz z odsetkami: a) od kwoty 81 332,19 zł umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od 4 12 2015r. do dnia zapłaty; b) od kwoty 6 161,47 zł z ustawowymi od 14 04 2016r. i c) od kwoty 5,95 zł ustawowymi od dnia 14 04 2016r. do dnia zapłaty. Nadto domagał się zwrotu kosztów procesu w tym kosztów sądowych 1094 zł, kosztów zastępstwa procesowego 5400 zł i innych w kwocie 10,94 zł.

W uzasadnieniu podniesiono, że dnia 10 października 2010r. strony zawarły umowę o kredyt gotówkowy. Pozwany nie wywiązał się z warunków określonych umową, co spowodowało powstanie zadłużenia. Zadłużenie zostało stwierdzone wyciągiem z ksiąg bankowych. Powód wezwał pozwanego do zapłaty jednak wskazany w wezwaniu termin upłynął bezskutecznie. Dlatego pozew jest zasadny.

Dnia 6 maja 2016r. wydano nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Dnia 6 maja 2016r. nakaz sprostowano.

Pozwany wniósł sprzeciw (k. 9). Wskazał w nim, że roszczenie powoda nie jest wymagalne a zatem powództwo jest przedwczesne. Wbrew twierdzeniom pozwu pozwany nigdy nie otrzymał żadnego wypowiedzenia umowy. Dlatego roszczenie nie zostało udowodnione.

Sąd Rejonowy w L. dnia 20 czerwca 2016r. i przekazał sprawę do tut. Sądu wskazując w uzasadnieniu, że nakaz zapłaty utracił moc w całości.

Powód w piśmie z 24 08 2016r. (zatytułowanym 'pozew') wniósł o zasądzenie kwoty głównej jak dotychczas (k. 27). Zażądał tam zasądzenia sumy 87 499,61 zł oraz odsetek: umownych (stopa jak w pozwie) od kwoty 81 332,19 zł od dnia 4 12 2015r. oraz ustawowych za opóźnienie od kwoty 6 161,47 zł (k. 28) od dn. wniesienia pozwu.

Pismem tym nie domagał się już zapłaty odsetek od kwoty 5,95 zł (ustawowych od dnia 14 04 2016r. do dnia zapłaty). Domagał się zapłaty 17 zł jako zwrotu kosztów procesu – opłata skarbową od pełnomocnictwa.

W piśmie z dnia 24 10 2016r. w odpowiedzi na sprzeciw powód wskazał, że dokonał wypowiedzenia umowy pismem z dnia 15 09 2015r. i pismo to zostało odebrane przez pozwanego w dniu 21 09 2015r. Z uwagi na 30-to dniowy okres wypowiedzenia roszczenie powoda stało się wymagalne z dniem 22 10 2015r. Dalej wskazał, iż to pozwany nie przedstawił dowodów na potwierdzenie swoich twierdzeń i zarzutów.

Sąd ustalił co następuje:

(...) SA we W. i pozwany M. W. zawarli w oddziale w T. w dniu 10 października 2010r. umowę kredytu na kwotę 85 547,00 zł – w tym 4 277,35 zł prowizji. Oprocentowanie kredytu wynosiło wówczas 12 % w stosunku rocznym. Całkowita kwota do spłaty wynosiła 120 791,84 zł. Spłata nastąpić miała w 72 ratach miesięcznych ratach równych na konto osobiste do 6 X 2020r. Spłata winna nastąpić wg załączonego harmonogramu. W razie naruszenia warunków umowy bank miał prawo ją wypowiedzieć. Wówczas kredytobiorca był zobowiązany do niezwłocznego zwrotu całkowitej kwoty kredytu. Oprocentowanie należności przeterminowanych równe było czterokrotności stopy kredyty lombardowego NBP. Wobec niespłacania rat pozwany był wezwany do zapłaty wierzytelności. Bezskutecznie. Pismem z dnia 15 września 2015r. bank umowę kredyt wypowiedział. Pozwanemu doręczono wypowiedzenie dnia 21 września 2015r. Dnia 14 04 2016r. sporządzono wyciąg z ksiąg bankowych na kwotę należności głównej 87 493,66 zł. Pismem z dnia 17 lutego 2016r. pozwanego ponownie wezwano do zapłaty. Zapłata nie nastąpiła.

(dowód:

- umowa z zał. i harmonogram k. 31 - 35 akt
- wezwanie k. 30 akt
- wypowiedzenie i dow. doręczenia k. 36, 89 i 99 akt
- wyciąg z ksiąg - k. 29 i 88 akt)

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o zaferowane dowody z dokumentów.

Dokumenty te uznano za materiał wiarygodny. Żadna ze stron nie zaprzeczyła prawdziwości złożonych dokumentów; żaden dokument nie wzbudził również zastrzeżeń Sądu – nie było ku temu przesłanek. Dlatego uznano, że odzwierciedlają one rzeczywisty stan rzeczy.

Zdaniem sądu okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy nie budziły wątpliwości. W tej sprawie – mając na uwadze treść sprzeciwu – sporne było tylko to, czy umowa została wypowiedziana i czy - w konsekwencji - roszczenie stało się wymagalne. Innych zarzutów pozwany nie zgłosił. Uznano zatem, iż inne okoliczności faktyczne, którym strona przeciwna nie zaprzeczyła (jak np. niewywiązywanie się z umowy, wielkość długu) nie były sporne (art. 230 kpc).

W świetle złożonego pisma z dnia 15 09 2015r. stanowiącego wypowiedzenie umowy kredytu oraz dowodu doręczenia pozwanemu tegoż wypowiedzenia w dniu 21 09 2015r. sąd uznał, iż powód dowiódł tego że roszczenie jest wymagalne.

Pozwany pozostał bierny dowodowo. Jego aktywność ograniczyła się do wniesienia sprzeciwu. W toku sprawy strona pozwana nie odniosła się do złożonego dokumentu w postaci wypowiedzenia i dowodu jego doręczenia mimo wezwania – zob. k. 101v akt.

Mając to na uwadze sąd przyjął, że fakty mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione.

Konsekwencją powyższego było uznanie, że zobowiązanie pozwanego z tytułu umowy kredytu wraz z odsetkami umownymi – w tym odsetkami od należności przeterminowanych (oznaczonymi w § 3 pkt 1 i § 9 pkt 1 umowy) wynosiło na dzień orzekania – 87 499,61 zł.

Zastrzeżeń nie budziło żądanie dalszych odsetek od kapitału w wysokości wynikającej z § 3 pkt 1 umowy równe czterokrotności stopu kredytu lombardowego NBP. Z uwagi na obecne brzmienie przepisu art. 481§2¹ oraz §2² kodeksu cywilnego należało zastrzec, iż odsetki te nie mogą wynieść więcej niż dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym (odsetki maksymalne).

Z kolei odsetki dalsze od skapitalizowanych już odsetek na kwotę 6 161, 47zł zasądzono wg normy art. 481 §2 kpc (odsetki ustawowe za opóźnienie). Zostały one zasądzone od dnia wniesienia pozwu, co jest zgodne z art. 482 §2 kc. Pozew wniesiono 14 kwietnia 2015r.

Mając wszystko powyższe na uwadze żądanie uwzględniono na mocy art. 471 kc i art.720 kc w zw. z § 10 umowy oraz na mocy art. 359 k.c., 481 k.c. i 482 kc.

O powyższym Sąd orzekł w pkt 1 wyroku.

Z uwagi na to, że powód w piśmie z 24 08 2016r. (k. 17v-18) - „w przypadku wniesienia sprzeciwu” - nie żądał już odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 5, 95 zł, a jednocześnie nie cofnął żądania w tej części, to roszczenie w tym zakresie sąd oddalił nie mogąc wyjść ponad ostateczne żądanie.

O powyższym orzeczono w punkcie 2 wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Na zasądzoną w punkcie 3 kwotę kosztów składają się: opłata od pozwu, opłata skarbową od pełnomocnictwa i żądana tytułem kosztów zastępstwa procesowego kwota 5.400 zł (tak na k. 3 i 17v akt). O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie § 6 rozporządzenia MS z dnia 22 X 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (DZ. U. 2015.1804).

Na koniec należy jeszcze zwrócić uwagę na fakt, że mimo wezwania (k. 101v) pełnomocnik pozwanego nie złożył oryginału pełnomocnictwa ani nie uwierzytelnił złożonego (na k. 9v). W tej sprawie z uwagi na datę wniesienia pozwu obowiązywała norma art. 505 (ze zn. 37) kpc sprzed nowelizacji obowiązującej od 8 09 2016r. Wg komentarza do tego artykułu (teza 11, 12 i 13 LEX) wprawdzie mowa tam jest o uzupełnieniu sprzeciwu a nie jego braków formalnych, jednak należy przyjąć, że jest to podstawą wezwania do usunięcia braku również tego rodzaju. Nie ma tam mowy o tym – jak w obecnym stanie prawnym – iż nieusunięcie braku formalnego nie uzasadnia odrzuceniem sprzeciwu. Niemniej wydaje się uzasadnione by przyjąć, iż taki skutek należy przewidzieć i dla stanów sprzed nowelizacji. Trudno

zresztą interpretować to inaczej, skoro sprzeciw został wniesiony a nakaz zapłaty – jak stwierdził w postanowieniu Sąd w L. – utracił moc. Dlatego sąd nin. przyjął iż w takiej sytuacji uzasadnionym jest kontynuowanie postępowania także z udziałem pozwanego. Dlatego o terminie 31 01 2017r. zawiadomiono i pozwanego i jego pełnomocnika (k. 107 i 110 akt). Na rozprawę nie stawił się nikt.